

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

právě zahajujeme novou divadelní sezónu 2018/2019. Už na konci srpna jsme se sešli k pokračování zkoušek nejnovějších premiér, které byly zahájeny už dlouho před prázdninami. Tou první bude divoké hudební rekapitulační leporelo – kabaret *Omyčky* autorů Petra Štěpána, Jana Šotkovského a Stanislava Slováka, který je i režisérem této inscenace, která se s humorem zamýšlí nad různými «zatačkami» naší historie. A režisér Petr Gazdík po té, co z Brna odletěla Mary Poppins, zkouší novou muzikálovou pohádku *BIG*, která zajistě nadchne diváky všech generací.

Pečlivě se chystáme i na všechny další naše premiéry, které nás v nové sezóně čekají, a pro mě je proto obzvlášť velkou radostí oznámit vám i jednu změnu, která vás, jak doufám, hodně potěší. Čas od času se stane, že se nám ze dne na den podaří získat autorská práva na výjimečné dílo, o které jsme dlouho usilovali. A tak se nám to taky stalo tentokrát těsně před prázdninami. Před téměř čtyřmi lety jsem s několika kolegy z našeho divadla viděl na Broadwayi nádherný muzikál, jehož hudbu a písňové texty nenapsal nikdo jiný než Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého celý svět zná pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavní zpěvák rockové skupiny The Police, který se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapsal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry. Muzikál se jmenuje *The Last Ship* a se Stingem jej napsali John Logan, na jehož kontě jsou například filmové scénáře jako *Gladiátor*, *Skyfall* či *Sweeney Todd* a Brian Yorkey, který za libreto k muzikálu *Next to normal* získal Pulitzerovu cenu a z našeho divadla ho znáte jako autora *Děsného pátku*. Muzikál *The Last Ship* vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, jenž sní o jiné budoucnosti, než prožít celý život v docích anglického námořního města Wallsend, touží cestovat po světě, a tak opouští svůj dosavadní život i lásku, aby když se po čtrnácti letech vrátí, našel loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného. Horče si uvědomuje, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit. ... Stingův muzikál získal dvě nominace na cenu Tony a my jej uvedeme v únoru v mé režii. Sting si zapsal datum naší premiéry do kalendáře s tím, že chce být v Brně na kontinentální premiéře svého muzikálu osobně přítomen... Muzikál *The Last Ship*, v českém překladu *Poslední loď*, vystřídá v našem repertoáru historický muzikál *Grandhotel*, který tak přesunujeme do následující sezóny.

Rád bych novou sezónu otevřel dopisem, který nám v průběhu prázdnin přišel jako reakce na jedno z našich představení, která jsme hráli na Biskupském dvoře:

Vážení, dovolte drobné ohlédnutí za představením Bíls 27. 6. 2018 na Biskupském dvoře. Jakékoli představení v tomto úžasném prostoru je zážitek, tentokrát s prvními tóny úvodní melodie začalo jmně pršet. Obloha nás nešetřila ani v následujících hodinách, navzdory tomu, nebo spíše právě proto, byla atmosféra úžasná, herci jsou skuteční profesionálové a hráli „jakoby nic“, naopak vtípnými glosami komentovali jedinečnost situace, takže my, publikum, jsme vskutku zažívali výjimečné představení. Poděkování naprosto všem, kteří za to mohou... (paní uvaděčka trefně poznamenala, že Brno má statečně herce i diváky) ...Přejeme úspěch a zdar všem dalším představením na Biskupském dvoře, zasloužené a krásné prázdniny...

Prázdniny skončily, začíná nová sezóna a já přeju vám, našim milým divákům, výsostnou spokojenost s veškerým našim divadelním počínáním!

Na shledanou s vámi se při divadelních „zázracích“ za všechny kolegy z Městského divadla Brno těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2018

CENA 25,- Kč

Po tiskové konferenci k premiéře *Tři mušketýři*, ...

...došlo na focení plakátu pro muzikál *BIG*...

...a rekapitulační leforelo *Osmýčky*.

STALO SE...

foto: Třvo Kvačochůl

Na *Biskupském dvoře* jsme odebráli čtyři reprízy *Bítls*, ...

...Ivana Vaňková byla nominována na cenu *Františka Filipovského* za dabing titulní role filmu *Mary Poppins*, ...

...ve slovinské *Portoroži* jsme hostovali s *Horečkou sobotní noci*, ...

...a na *dvoraně* jsme se rozloučili se starou sezónou.

Sté výročí založení Československé republiky si v Dokořanu připomeneme i tím, že každý měsíc se na této stránce objeví báseň z jednoho desetiletí její existence: půjde tedy o poetické putování od roku 1918 k dnešku. Zahajujeme verši básníka, který se bohužel nedožil ani deseti let ČSR – Jiří Wolker (1900–1924) si sám složil všefkající epitaf verši, které stojí na jeho prostějovském náhrobku: „Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět/ a pro spravedlnost jeho šel se bít./ Dřív než moh' srdce k boji vytaisit./ zemřel – mlád dvacet čtyři let.“

JIŘÍ WOLKER

Milenci

Na jižních domcích, na domcích z kamene
jsme viděli věnečky květin růst,
hlavu jsi složila tak blízko vedle mne,
ústa máš blízko, tak blízko mých úst.

Měsíční paprsek dnes příliš velký je,
by naším objetím moh proplést svůj vlas,
však celý svět bez mezí dnes dosti malý je,
aby moh ležeti uprostřed nás.

Na srdci milenců řve fabrik síreña,
do tiché noci polnice zní,
když ruka má za tebou odchází, milená,
sta věcí hranatých tiskne se k ní.

Sta věcí hranatých z krve a kamení,
sta bludných balvanů, v něž zaklet je květ.
Věříš, že pěst má je ve věnce promění?
Počkáš, – až s tebou obejmu svět?

(ze sbírky Těžká hodina, 1922)

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

Andrea KUČEROVÁ

JSEM UŽ DÁVNO V DANÁ ZA DIVADLO

Kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová je tvář Městského divadla Brno už celé čtvrtstoletí. Absolventka brněnské Střední průmyslové školy textilní (obor návrhářství oděvů a divadelních kostýmů) totiž pro jmenovanou scénu začala připravovat své první kostýmní návrhy v roce 1993. Tak odstartovala její mnoholetá spolupráce s režisérem a ředitelem divadla Stanislavem Mošou, který si ji do svých inscenačních týmů vybírá nejčastěji. Významné životní jubileum (snad dáma promine, když naznačím, že se jedná o dvojnásobek její pětadvacetileté profesní kariéry v MdB) bylo ideální záminkou k velkému bilančnímu rozhovoru. A v případě Andrey Kučerové už je skutečně za čím se ohlížet. Některá čísla v následujícím rozhovoru jsou dechberoucí. Stejně tak byly – snad nejen pro mě – zajímavé úvahy o všem, co je kolem oblékání herců třeba.

Dá se počítat, kolik inscenací jsi už oblékala a kolik kostýmů jsi vytvořila?

Inscenací už bylo více než 110. Asi dvě třetiny z toho byly muzikály, v nichž se počet kostýmů pohybuje mezi jednou až půl třetí stovkou. Když jsem si to zprůměrovala a vynásobila 150 kostýmů krát 74 muzikálů, došla jsem k číslu 11 000 muzikálových kostýmů. Navrch jsem připravila asi 36 činoher, v nichž je průměrně na 50 kostýmů, a vyšlo mi tedy 1 800 kostýmů, tak to máme dohromady 12 800 kostýmů. Ale nejde o počet, já to nerada počítám. Děláním to obvykle jen kvůli krejčovnám, aby si mohly rozvrhnout práci, a když se mě nyní ptáš.

Popiš tedy nám laikům cestu, jak vzniká kostým. Jdu s každou inscenací od začátku – scénář, studium historických pramenů a různých dalších inspirací. Poté následuje domluva s režisérem, scenografem, choreografem. Něco si myslím, mám představu, nějak to celé cítím, řekneme si to vzájemně a pak sedím večery a noci nad prázdným papírem, vidím představy a snažím se je nakreslit. Když se mi podaří položit moji představu na papír, jsem šťastná. Když moje návrhy posléze přijme režisér, což se děje celkem bez problémů, předám je na tzv. předávače do krejčovských dílen, vysvětlím koncept inscenace a výtvarného pojetí, domlouváme si jednotlivé střihy a materiály. Následuje fáze hledání odpovídajících textilních materiálů. Když nenajdu přesně to, co

Zamilovaný Shakespeare, režie: Stanislav Slovák, premiéra 2016, Alžběta (Markéta Sedláčková)

jsem si představovala, musím udělat kompromis – buď slevím z barvy, nebo vzoru, nebo typu materiálu, ale vždycky chci najít to, co bude odpovídat mé představě o konkrétních figurách. Poté probíhá realizace v krejčovnách, tj. šití a zkoušky kostýmů včetně bot a klobouků s každým jednotlivým hercem, výběr doplňků, krajk, stužek, knoflíků, dotváření detailů a celých kostýmů do finální podoby. Konečné úpravy probíhají ještě během hlavních zkoušek na jevišti.

Výpravné muzikály s mnoha desítkami účinkujících jsou asi na kostýmy nejnáročnější. Co bylo – nejen díky počtu kostýmů – pro tebe dosud nejnáročnějším úkolem a proč?

U muzikálových kostýmů považuji za nejnáročnější sklonubit svou vizuální představu s tím, jak by měly působit v dané jevištní situaci, a s praktickým použitím, to jest hraním a tancováním. Tomu musí být kostým přizpůsobený především. Budu konkrétní. Velmi náročná z hlediska mé profese byla produkce *Golden Broadway* sestávající z dvaceti různých muzikálů – každý výstup jiný titul, jiný charakter a úhrnem asi tři stovky kostýmů. To bylo šílené! O každém z těch dvace-

S dcerou Adélou

Žíš znovu tyto první kostýmy? Dá se vrátit v čase a naznačit, jak jsi třeba tenkrát o svém prvním kostýmním zadání uvažovala?

Přečetla jsem si scénář. Pak následovala schůzka s režisérem Mošou – a on řekl to nejdůležitější: „Oni jsou uvěznění ve svých rolích. Byl bych rád, kdyby to bylo vidět i na kostýmech.“ Já pochopila to žádané uvěznění – uvěznění v životní situaci. Nakreslila jsem návrhy a všechno bylo záměrně trochu předimenzované, tedy menší sevřené korzety a širší krinolínny obtěžující v pohybu a životě. Ten princip – svírající a zároveň překážející – byl použitý i v mužských kostýmech. Pamatuju si na to přesně: mám návrhy, sedím před ředitelkou, třesu se jak osika, vejdu dovnitř, předložím, nemluví, děším se... A ředitel Moša vše přijal: „Vy umíte i kreslit! Vše je, jak jsem si to představoval. Udělejte to!“ A navíc jsem už tehdy dostala krásný vzkaz od Mirky Kolářové, pro mě paní herečky: „Andreo, byla jsem na zkoušce kostýmu, je to skvělé – gratuluji!“ To byl nepopsatelný pocit. Ještě před první zkouškou v kostýmech, tzv. oblíkanou, a premiérou. Jestli bylo něco pro mě důležité, tak to byl vždy pocit při první kostýmové zkoušce a při generálkách. Nezapomenu na inscenaci *Cyrano z Bergerracu*. S režisérem Mošou jsme si řekli, že to musí vypadat jako Rembrandtův obraz. Snažila jsem se jako o život, ale při navrhování a realizaci kostýmů nevíš jistě, dokud je neuvidíš na jevišti. Tedy první hlavní zkouška, moje kostýmy a světla. A bylo to tam, ten požadovaný Rembrandt! To mě tehdy vzalo navždy a mám to tak dodnes.

Co je tvojí filosofií kostýmu dnes – po tak bohatých zkušenostech u divadla? Co je při vytváření kostýmních návrhů tvojí prioritou?

Prioritou je text a jeho významy či sdělení. Jednotlivé obrazy, oč jde, jak mají působit. A pak každá figura. Ptám se vždy sama sebe, co znamená, čím v té hře je, jak vystihnout, podpořit kostýmem její charakter.

Popiš prosím tvůj vůbec nejnáročnější kostým? Které nejzajímavější či nejnákladnější materiály, prvky oblečení či dekorace jsi kupříkladu používala?

Nejde vybrat jeden nejnáročnější, bylo jich více a byly náročné z různých hledisek – buď materiálem, nebo konstrukcí střihu či technologií zpracování, aby se dosáhlo kýženého vzhledu. Z těch nákladných si vybavuji použití krajky vyšívání

Skleněný pokoj, režie: Stanislav Moša, premiéra 2015, Hana (Ivana Vaňková)

korálky a pajetkami v hodnotě čtyři tisíce korun za metr. Specifický byl taky kostým Ducha metra z muzikálu *DUCH* – jeho plášť byl celý mnou ručně pomalovaný stylem á la Jackson Pollock. V *Radúzovi a Mahuleně* byl zase kostým Matky Země vytvořený z hedvábí mnou ručně barveného technikou sypané batiky.

Co tě na divadle nejvíce baví a zajímá dnes?

Stále to stejné: kouzlo tvoření, hledání a objevování, zpodobnění a uskutečnění mé představy. Pak vidím na generálkách herce v mých kostýmech, oni hrají, skvěle, a já s nimi jsem najednou v jiném světě, všechno je tak skutečné, všemu věřím, jsem uvnitř kouzla divadla! Obdivuju je, jsem šťastná, protože vím, že jsem k výsledku přispěla. Jsem šťastná, když vše vyjde a diváci chodí opakovaně. Jsem už s divadlem srostlá, je to můj život.

Uvažovala jsi někdy také o módním návrhářství? Bavilo by tě dělat haute couture módu?

Módní návrhářství jsem vystudovala. Vážně jsem kdysi uvažovala o tom, že bych to šla zkusit do Paříže. Jenže haute couture – nejvyšší krejčovina – to je opravdu umění, v němž se snoubí

kreativita, originalita návrháře s umem těch nejlepších krejčovských řemeslníků. A k tomu vede dlouhá cesta. Měla jsem ale štěstí, že jsem se přes tvorbu grafických návrhů dostala k divadlu a posléze k navrhování kostýmů. To mě úplně pohltilo. A každá inscenace je projekt se vším všudy jako kolekce pro haute couture – s tím rozdílem, že já dělám nový projekt každý měsíc a oni dvakrát do roka.

Jsou i v divadelním kostýmu nějaké dobové trendy? Změnilo se za pětadvacet let nějak jeho pojetí, požadavky na něj?

Zpodobnění historických kostýmů bylo často vizuálně poznamenáno dobou vzniku, promítala se do nich móda, stylizace v duchu momentálního výtvarného cítění. A to se podle mě děje i dnes. V současnosti vidím často příklon divadelního kostýmu k haute couture, ale je to přirozené, přehlídka a modely světových návrhářů jsou hodně teatrální, všechno je vymyšlené co nejvíc na oko, oděv jako výtvarný objekt, přehlídka jako show. Pak se z toho snad polovina přetaví v nositelné oděvy. Mají peníze na vytváření takových fantasmagorií, které často skončí jako výtvarný objekt v muzeu. Ale dají se z nich čerpat nápady, kombinace barev, materiálů a střihů. To myslím dnes, kromě zcela nových technologií, také ovlivňuje tvorbu divadelních kostýmů.

Ty jsi s divadlem projela i mnoho zahraničních štací a dělala hodně cizích produkcí... Na které vzpomínáš nejraději?

Nejradši mám tu první: inscenaci *Švejk* v Terstu, v tamním italsko-slovinském divadle. Byla to moje teprve osmá inscenace a už v zahraničí. S šéfovou a zároveň jedinou krejčovou Italkou jsem se domlouvala německo-rusky. V kavárně s herci po zkouškách jsem se postupně učila slovincky. Ale tenkrát jsem objevila jednak skvělé bílé víno a úžasné středomořské jídlo, a především tu přímořskou národu, pohodu. Všechno běží trochu pomaleji, hlavně žádný problém, ono to bude... Miluju práci v Ljubljani, tam jsem dělala pět inscenací. Slovinci nám jsou podobní. Jsou pracovití a přátelští. Jelikož nemají tolik premiér v sezóně, pracují víc v klidu. Ale především je to nádherné město, úžasná architektura, středem teče řeka, kolem kavárny, restaurace, zeleň, všude přímořská atmosféra, ač jde o vnitrozemí.

A co nějaká vzpomínka s pikantní profesní historikou?

Monty Python's Spamlot, režie: Stanislav Slovák, premiéra 2018, Patsy (Jan Brožek)

Ženy na pokraji nervového zhroucení, režie: Stanislav Slovák, premiéra 2017, Lucia (Markéta Sedláčková)

Je spojená s inscenací *Magic Broadway* (pohádkové muzikály). Premiéra se konala třetího ledna ve Španělsku, kam jsme letěli už na Nový rok. V hotelu najdu krabice a vybalím je. Jde o kostýmy zvířat – orangutan, medvěd, ale není tam hlava medvěda. Volám do Německa, kde vše měli půjčené. My už jsme to vrátili, zní odpověď. Poté mraky telefonátů do Brna, kde se dozvím, že na vrátnici zůstala krabice, ale někdo viděl německý nápis, tak ji poslal zpátky do Německa. Medvěd tedy cestuje do Německa, ale my ho potřebujeme ve Španělsku! Nemám ho a zítra je premiéra. Chodím tedy ve Valencii po obchodech a hledám nějakého velkého plyšového medvěda. K mání je jenom velký žlutý Medvídek Pú. Kupuju ho. V hale mu pak uříznou hlavu, vysype se drť, mám jen obal medvědí hlavy. Musím to vycpat, potřebuju hokejovou přílbu, aby to na hlavě pevně drželo a herec v tom mohl i zpívat. Dám obal hlavy medvěda na přílbu a musím jej vycpat, aby držel a skutečně měl tvar tváře medvěda. Vycpu to smotanými ponožkami připnutými sicherkami a výsledek na něm potřebuju vyzkoušet. Jsou dvě hodiny v noci, jsem na pokraji zhroucení. Ale je tam náš jevištní mistr Jara Záděra a dělá mi model. Všechno na něm vychytám: umístění ponožek, aby daly tvar medvědího ksichtu! Pak

je tam příšijí a žlutého Medvídku Pú přestříkám na hnědého. Do rána vyrobím hlavu toho PRAVÉHO MEDVĚDA. Premiéra zachráněna! Nikdo nic nepoznal a děti byly nadšené.

S návrhářstvím jsi na tom dobře. Jak jsi na tom ale třeba s jazyky, když jsi často v zahraničí?

Slovinsky jsem se postupně naučila, to už ovládám dobře. Němčinu jsem se učila na základní škole, ale až díky mnoha německým produkcím a hostování v německých divadlech ji dnes ovládám výborně. Alespoň náš spolupracující scénograf – Christoph Weyers, rodilý Němec, to tvrdí. Anglicky se domluví.

Budu teď velmi osobní. Tvoje profese je natolik hektická, že ses nestihla vdát. Není to velká privátní daň divadlu?

Může se to tak zdát. Má profese skutečně je hektická. Snažím se, aby nebyla, ale nejde mi to. Mám rozjednané inscenace na různých místech na dva až tři roky dopředu, ale nevím, která vyjde. Pak se stane, že vyjdou všechny současně. Uznávám, že jistá privátní daň to je. Ale já už jsem dávno vdaná za divadlo. V určitém období mě tránilo, že jsem se někdy málo věnovala své dceři. Jenže já se jí věnovala za dva. A za to, že jsem zvládla skloubit divadlo a dítě, vděčím mé mamce a tátovi. Moc.

Právě tvoje dcera ti poměrně často dělá asistentku. Má stejné profesní ambice jako ty? Popiš nám vaši spolupráci. Jak ji vedeš?

Nemá stejné profesní ambice, chce dělat módu. Ale jako asistentka je velmi vstřícná a obětavá. Vedu ji vždy k tomu, že se projekt musí dovést do konce. Vystudovala Fashion Design v Londýně díky svému vlastnímu rozhodnutí a schopnostem. Po návratu domů mi začala dělat asistentku nebo je spoluautorkou kostýmů. Sbírá zkušenosti asi jako já v jejím věku. Má výhodu, že na rozdíl ode mě zná prostředí divadla od malička, a možná nevýhodu, že je srovnávána s matkou. Vede si dobře, ale vnitřně ji to táhne k módnímu návrhářství: vymýšlet svoje oděvy, nebýt omezená zadáním inscenace. Já jí jen nabízím a nechávám jít kousek cesty se mnou. Nemám ambici ji vést, její cesta je zkrátka její.

Jsi parádivá? Šiješ si třeba i nějaké oblečení sama?

Parádivá? To opravdu ne. Jen se chci občas líbit – jako každá žena. Na šití pro sebe nemám vůbec čas. Uměla bych to, ale když celý rok nešiju, trvalo by mi to dvakrát déle než profíkovi. Občas si něco navrhnu a vystihnu moment, kdy má krejčovská dílna volněji, a nechám si to ušít. Ale to je tak jednou za tři roky.

Za svoji tvorbu jsi opakovaně obdržela cenu diváků, tzv. Křídla. Připomeneš, za které inscenace to bylo a které ceny si považuješ nejvíc?

První byla za kostýmy k inscenaci *Cyrano z Bergeracu* – té si taky považuju nejvíc. Bylo to navíc v mých začátcích a šlo o ocenění od diváků. To je přece nejvíc. Pak přišly *Ptákoviny podle Aristofana*. Také této ceny si vážím. Byl to složitý koncept – lidé jako ptáci, barvy a různé znaky ptáků přetavit v lidský oděv, to se těžko popisuje. Ale hrozně mě to bavilo. Další byla cena kolegia revue *Dokořán* za sezónu 2005/2006. A posledně bodovaly kostýmy v inscenaci *Zamilovaný Shakespeare*.

Máš ještě nějaké profesní mety, kterých bys chtěla dosáhnout? Nebo tě ten stávající hektický divadelní život plně saturuje?

Měla jsem a byl to *Romeo a Julie*. Splnilo se, sotva jsem na to pomyslela. Pak jsem chtěla pracovat pro zahraničí. Taky se mi to splnilo a dokonce dřív i víc, než jsem si dokázala představit. Zpočátku jsem si nebyla jistá, po pěti letech u divadla jsem se sama sebe ptala: Tak ty jsi oprav-

Benátský kupec, režie: Stanislav Moša, premiéra 2014, Šlechtična

du kostýmní výtvarnice? A uvěřila jsem tomu až na londýnské výstavě „Hollywood Costumes“, na níž byly kostýmy z nejlepších filmů. Naživo jsem viděla, jak jsou udělané, vymyšlené a řemeslně dokonale provedené. K tomu všemu komentáře od výtvarníků a těch nejlepších herců a režisérů. Bylo vidět, že si profese, kterou dělám i já, váží, že vědí, jak je důležitá. Megahvězdy jako Streepová, de Niro či Nicholson vyprávěly, jak je pro ně kostým důležitý a jak jim který výtvarník při ztvárnění role pomohl. Stála jsem tam a poprvé si naplno uvědomila, že dělám kostýmy pro něco tak úžasného, jako je divadlo. Brečela jsem... Největší radost však cítím, když přijde divák a řekne, že měl úžasný zážitek. A navrch zmíní, že vnímal právě i kostýmy, které mu dotvořily nebo podtrhly vyznění celé inscenace. A k těm metám – dosáhnout Evropy, tedy států jako Německo, Španělsko, Nizozemsko, Slovinsko nebo Švýcarsko, se mi už podařilo. Líbilo by se mi dělat kostýmy pro muzikál na West Endu. Ale jinak jsem ve své práci a radosti z ní skutečně saturovaná. A u nás v divadle jsem díky lidem okolo šťastná.

Text: Luboš Mareček, foto: Tino Kratochvil

Nyní s Mercedes

Originál. Jako ty.

Nová Třída A.

HOŠEK MOTOR

Hošek Motor a.s.
Brno-Vinohrady, Brno-jih
www.hosekmotor.cz

Mercedes-Benz A 180 d, kombinovaná spotřeba 4,1 l/100 km, kombinované emise CO₂ 108 g/km. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Foto je pouze ilustrativní a nemusí přesně zobrazovat zvolenou výbavu vozu.

Dan KALOUSEK

TICHO JE TAKÉ KRÁSNÁ HUDBA

Dirigent Dan Kalousek působí v MdB přes patnáct let. Za tu dobu zde spolupracoval na několika desítkách titulů, namátkou *Čarodějky z Eastwicku*, *Les Misérables – Bídničci*, *Netopýr*, *Mary Poppins*, *Jekyll a Hyde*, *Flashdance* či *TITANIC*. Poslední tři roky v divadle navíc působí i coby hudební šéf a šéfdirigent. Ani zdaleka se však neproměnil v suchopárného úředníka, který jen od stolu udílí příkazy. Stále prioritní je pro něj pozice na dirigentském stupínku zády k divákům a čelem k orchestru. Že se ani tak zkušenému dirigentovi přesto nevyhadne občasný karambol – třeba v podobě vypadnutí taktovky z ruky, přiznává v následujícím rozhovoru.

Co všechno obnáší funkce hudebního šéfa?

Jsem zkrátka zodpovědný za veškerý provoz související s hudbou v našem divadle. Je to široká paleta drobných i větších úkolů, které každý den plním. Jsem zároveň šéfdirigentem, snažím se tedy po všech stránkách orchestr vést umělecky i organizačně. Naštěstí mám v orchestru řadu skvělých kolegů, kterým na jejich práci velmi záleží.

Co vás z vaší náplně v divadle baví nejvíc?

Moje práce je zajímavá především pro svoji komplexnost. Tedy spolupráce při přípravě hudebního materiálu, spolupráce s režisérem, práce se zpěváky, zkoušení s orchestrem. Jakmile člověk podcení kteroukoliv složku, je jisté, že se mu to vymstí. Znamená to tedy samozřejmě být

mnohdy celé dny (a noci) po uši v práci, ale pozitivní příprava se opravdu vyplatí.

Ted' trochu odlehčená otázka: Bolí vás po od-dirigování celého představení víc ruce z mávání taktovkou, nebo nohy z dlouhého stání?

Člověk se vytrénuje, ale je pravda, že když jsem měl před časem sérii dvaceti představení v osmnácti dnech, před tím celou několikátýdenní přípravu, byl jsem opravdu unavený. Nicméně, funguje-li vše dobře, člověka to nabíjí. Naopak se tedy někdy stane, že jsem po jedné problematické zkoušce unavenější než po týdnu permanentního zkoušení. To se ale naštěstí nestává často.

Na rozdíl od ostatních hereckých tváří Městského divadla zřejmě nemáte moc velké potíže s velkou popularitou, neboť diváci vás znají vlastně převážně jen ze zadu. Přemýšlíte nad tím někdy takto?

Městské divadlo Brno je opravdu velmi populární a herci jsou tedy známými osobnostmi. Mně se někdy stává, že mě někdo osloví. Častější je ovšem věta: „Já vás odněkud znám...“ Samozřejmě člověk neví, kolik lidí ho poznalo a nedalo to najevo. Zaplat' pánbůh, že jsem méně známou tvář než herci.

Stal se vám při dirigování někdy nějaký trapas? Vypadla vám třeba někdy taktovka z ruky?

Taktovka mi občas vypadne. Jednou se mi během představení zaháklá za lampičku nad pultem a vystřelila doprostřed jeviště. Herci mi ji s nějakým patřičným komentářem podali. To jste měla vidět, jaký jsem měl na děkovače potlesk.

Máte coby dirigent před představením nějaký rituál? Jste pověřivý stejně jako herci?

Myslím, že si na pověřivost všichni trochu hráme, protože je to zábavné. V budově divadla se nepíská, na zkouškách se nesedí v první řadě, za předpremiérové „nakopnutí“ se neděkuje... Ale co kdyby to náhodou byla pravda. (smích) Já osobně žádný rituál nemám. Je nutné přijít včas, aby se člověk po celém dni zklidnil, někdy se stavím na chvíli v klubu. Myslím, že je důležité, aby člověk vůbec nemyslel na hudbu, která jej čeká. Prostě pak přijdu na stupínek a v ten moment zapnu stoprocentní koncentraci. Je-li dirigent dobře připraven, vše okamžitě automaticky naskočí.

Městské divadlo Brno zařazuje do svého programu v sezóně stále více hudebních koncertů. Jak se pro vás liší dirigování koncertů od divadelních představení?

Miluji divadlo, neboť je výsledkem práce mnoha složek, díky čemuž vzniká ono mysterium, kvůli kterému lidé již tisíce let divadlo navštěvují. Je to nádherná práce. Nicméně při koncertě má člověk na starost „jen“ hudbu. To je velmi osvobozující a ohromně si to užívám. V současnosti totiž opravdu diriguji výrazně častěji v rámci divadelního představení nežli koncerty.

Který koncert, co jste v poslední době dirigoval, vám z nějakého důvodu utkvěl v paměti?

Každý koncert, každý program má něco do sebe. Je jiný a jedinečný. Dokonce i uvedení stejného programu v dvou reprízách je často odlišné. Měl jsem v letošní sezóně koncert s Filharmonii Hradec Králové a skupinou Vesna, což je pozoruhodná „partička“. Rád bych tento program uvedl i v Městském divadle Brno, neboť se jedná o opravdu výjimečný zážitek.

Na podzim se chystá velký koncert ke stému výročí narození skladatele Leonarda Bernsteina. Co na něm zazní?

Na programu bude kratší Bernsteinova instrumentální skladba, dále *Koncert pro trubku a orchestr* Zdenka Mertý. A po přestávce potom velmi populární *Jazz Side Story*, tedy jedinečné dílo vycházející z motivů muzikálu *West Side Story*. **Co pro vás Bernsteinova hudba znamená?**

Leonarda Bernsteina považuji za jednoho z největších génů. Jako skladatele jej obdivuji pro jeho schopnost syntetické práce a vytváření nových věcí právě na základě syntézy. Mám vlast-

ně principiální odpor vůči jakékoliv tvorbě, která je založena na popření všeho dosud existujícího, jejíž hlavním (jediným) cílem je „novost“ za každou cenu. S tímto přístupem se občas setkávám a domnívám se, že takové tvůrce nikdy nepochopím. Bernsteina si ohromně vážím také jako velkého dirigenta a v neposlední řadě pro jeho občanskou angažovanost. Pakliže má někdo vliv a využije jej ve prospěch ostatních, je to krása. Kež bychom takových (politických) osobností měli kolem sebe více!

Čeká vás také „osmičkový“ koncert k republikovým výročí. Co bude jeho náplní?

„Osmičkový“ koncert také připravujeme. Bude určitým shrnutím české hudby v oblasti populárních žánrů, ale nebude chybět ani humor a nadšázka.

Pohybujete se téměř neustále v divadelním prostředí, přes šest let učíte hudbu i na Janáčkově akademii múzických umění. Kdy jste měl naposledy den úplně bez hudby?

Naštěstí mám i takové dny. Hudbu zbožňuji, je to obrovské požehnání, když člověk může dělat to, co jej baví a naplňuje. Nicméně právě tím, že hudbu provozuji velmi často, potřebuji občas ticho. Ticho je totiž také krásná hudba a člověk občas potřebuje vyčistit hlavu od zvuku. Mimo to žijeme ve světě plném hudebního smogu, který člověka akorát zanáší a otupuje v opravdovém poslechu.

Ke konci minulých sezón jste zkoušel také ve Slovinském národním divadle v Mariboru. Jak se vám se Slovinci spolupracovalo?

Výborně! SNG Maribor má opravdu skvělý muzikální a flexibilní orchestr. Mimo to vše výborně funguje po lidské stránce. Myslím, že dirigentskému řemeslu obecně škodí dirigenti – pozéři, kteří si hrají na „velké umění“ a jsou důležití. Obávám se, že je takových dost. Dirigent není o nic důležitější než kterýkoliv hráč orchestru, akorát za celou věc přebírá zodpovědnost, což je ale nedílnou součástí jeho profese. Pakliže hráči vyčítí, že dirigent ví, co dělá a ještě se k nim chová přátelsky a normálně, jde vše snáz, veseleji, výsledek je mnohem svobodnější a umožní tedy i větší míru improvizace při uvádění.

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

Jan Šotkovský přebírá cenu za Mimořádnou inscenaci, kterou získal muzikál *Bítls*

OHLEDNUTÍ ZA FESTIVALEM DOKOŘÁN

Městské divadlo Brno se po osmi letech vrátilo k pořádání festivalu Dokořán pro hudební divadlo. Letošní ročník, který se konal v termínu od 9. do 13. června, nabídl průřez tím nejzajímavějším, co v žánru hudebního divadla za poslední dobu u nás i ve světě vzniklo.

„Oblast hudebního divadla se neustále rozrůstá a přesahuje hranice jasně vymezených žánrů. V České republice ani jejím blízkém okolí se žádná podobně specializovaná přehlídka nepořádá,“ popisuje důvody, které vedly k obnově festivalu jeho dramaturg Jan Šotkovský. Podle něj za zrušením festivalu hudebního divadla stál před zmíněnými osmi lety zejména vznik nového mezinárodního festivalu Divadelní svět Brno, na kterém se všechna brněnská divadla organizačně podílejí. Nyní přišel čas přehlídku děl hudebního divadla obnovit.

Samotný festival zahájilo v sobotu 9. června předávání Cen webového magazínu Musical-opereta. „Udělení Cen je vždy vázáno na speciální divadelní událost. Poprvé jsme ocenění předávali v Brně v rámci festivalu Divadelní svět Brno. Loni jsme se přesunuli do Plzně, kde vznikl nový divadelní festival muzikálových nadějí s názvem *Na scéně!*, a letos jsme se vrátili zpátky do Brna

Petr Gazdík a Milan Němec před představením *Kiss me, Kate*

právě u příležitosti znovuobnoveného festivalu *Dokořán*,“ vysvětluje šéfredaktor webu Vítězslav Sladký.

V divácké anketě portálu Musical-opereta se letos sešlo 3 258 hlasů. Jako Nejoblíbenější herečku čtenáři magazínu zvolili Moniku Absolovou, která obhájila první místo z loňského roku. Do první desítky se z hereček Městského divadla Brno probojovala Hana Holišová (3. místo) a Alena Antalová (8. místo). V mužské kategorii první místo obhájil Václav Noid Bárta. V první desítku ho z herců MdB doplňují Lukáš Vlček (5. místo), Dušan Vitázek (6. místo), Aleš Slanina (7. místo) a stálý host Jozef Hruškovi

Soubor a režisér Petr Gazdík po úspěšné repríze muzikálu *Představ si...*

(10. místo). Nejoblíbenější inscenací se stal muzikál *Krysař* z pražského Divadla Kalich. Z produkce Městského divadla se mezi prvních deset probojovaly hned tři inscenace, a to *Bítls* (3. místo), *Děsnej pátek* (6. místo) a *Chaplin* (10. místo). Kromě diváků hlasovalo v anketě také jedenáct muzikálových publicistů, kteří jako Mimořádnou inscenaci roku označili autorský muzikál *Bítls* z Městského divadla Brno. Vůbec poprvé v historii ankety se stalo, že první místo získala muzikálová komedie. Mezi prvními pěti se ještě na 4. místě umístil brněnský životopisný *Chaplin*.

Poslední cenou, kterou magazín Musical-opereta předával, byla cena Bard hudebního divadla. Toto ocenění uděluje redakční rada webu a zís-

Hana Horká přebírá cenu pro Barda hudebního divadla

kala je operetní sólistka Hana Horká, která diváky v sále vyzvala: „*Přátelé, chodte do divadla. Divadlo je všelék.*“

Celkově se na festivalu Dokořán představilo šest českých divadel a dvě zahraniční. V příštím roce by festival měl být mezinárodnější. Pokračuje dramaturg Jan Šotkovský: „*Hlavním důvodem, proč zde letos byly pouze dvě zahraniční inscenace, bylo to, že jsme se festival rozhodli obnovit poněkud spontánně až v průběhu této divadelní sezóny. Zahraniční soubory ale plánují hodně dlouho dopředu. Zvlášť pokud usilujete přivést technologicky náročnou nebo výpravnou věc. Pro příští ročník už máme rozjednané nějaké tipy ze Slovenska, Polska nebo Německa... Chystáme se také s kolegy v létě na festival do Edinburghu. Bohužel přivést nějakou inscenaci z londýnského West Endu není v možnostech žádného srovnatelného kontinentálního divadla. Věřím ale, že právě v Edinburghu bychom na nějakou komornější angloamerickou věc mohli narazit.*“

Letos se tak návštěvníkům festivalu Dokořán pro hudební divadlo mohli představit divadelníci ze Slovenska a Slovinska. Bratislavské bábkové divadlo do Brna přivezlo pohádku *Zhavraneli*, která vychází ze *Sedmera krkavců* od Boženy

Účinkující a hosté
po koncertě Zdeněk Merta u klavíru

Němcové a propojuje ji s tajemným slovenským folklórem, kde vládnou bohové. Inscenace, ač nebyla doprovázena kapelou, byla díky hercům, kteří hráli na různé bubínky, „šustidla“ a podobné nástroje, velmi muzikální a potvrzovala širou škálu žánru hudebního divadla.

S druhou mezinárodní produkcí se divákům představilo Městské divadlo v Lublani, které v režii Stanislava Moši nastudovalo americký kultovní muzikál *Rent*. „Je to velká čest. Jednak proto, že jsme sem byli pozváni, a pak také proto, že jsme mohli spolupracovat se Stanislavem Mošou, který je jako režisér velice inspirativní,“ říká slovenský herec Gregor Gruden.

Lublaňské Městské divadlo na festivalu Dokořán nehostuje poprvé. V roce 2009 do Brna přijelo s muzikálem *Sugar – Někdo to rád horké*, který tam také režíroval Stanislav Moša. Muzikál jako takový je ve Slovinsku stále považován za poměrně nový žánr. Pokračuje Gregor Gruden: „Velký muzikálový boom ve Slovinsku začal teprve asi před dvanácti lety. Tehdy u nás v divadle Stanislav Moša režíroval muzikál *Kabaret*, který se stal velkým hitem a dokonce získal národní cenu za estetický průlom. Od té doby je slovenské publikum stále lačnější po divadle tohoto žánru.“

Kromě domácího Městského divadla Brno se na festivalu představilo také Východočeské divadlo

Pardubice s muzikálovou klasikou *Kiss me, Kate*, pražské Divadlo v Dlouhé přivezlo retro hudební komedii *Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a 3/4*, plzeňské Divadlo Josefa Kajetána Tyla na festivalu hostovalo s muzikálovým thrillerem *Sweeney Todd – Dábelský lazebník z Fleet Street*, pražské Národní divadlo inscenací *V rytmu swingu buší srdce mé* připomnělo jazzmana Jiřího Traxlera a Těšínské divadlo do Brna přivezlo původní slovenský muzikál *Báthoryčka*. Aby hudby nebylo málo, byly jednotlivé festivalové dny zakončeny koncerty brněnských umělců.

Na závěr festivalu se konal kulatý stůl, kde odborníci na hudební divadlo hovořili nejen o jednotlivých inscenacích, ale dotkli se i problematiky hudebního divadla obecně. Divadelní publicisté diskutovali například o krizi libreta, kterou bylo podle nich poznamenáno hned několik festivalových titulů. Zároveň také upozorňovali na neukotvenost některých inscenací, a to jak na žánrovou, stylovou, tak i hudební.

Celkově festival Dokořán pro hudební divadlo nabídl devět inscenací, na které se přišlo podívat 3 399 diváků. Na příští rok plánuje Městské divadlo prodloužit přehlídku na sedm dní a přivést do Brna více zahraničních produkcí.

Text: Iveta Novotná,
foto: Tino Kratochvíl

KULATÝ STŮL

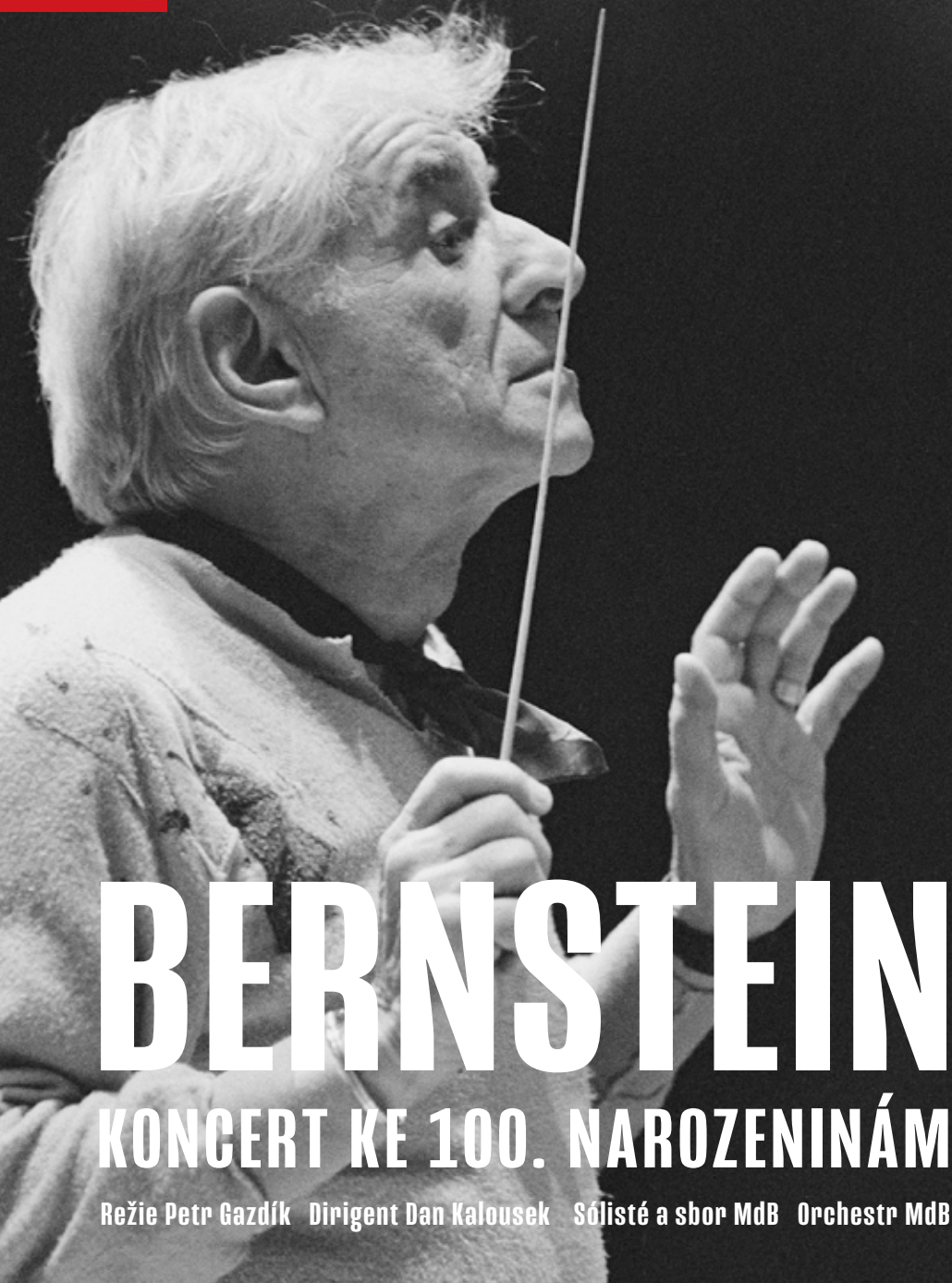
14. června ráno, když v diváčích ještě doznívaly výjevy z představení *V rytmu swingu buší srdce mé* a *Báthoryčka*, poslední dvojice produkcí festivalu Dokořán pro hudební divadlo, se v našem divadelním klubu sešla zvláštní skupinka lidí. Vypadali zamyšleně, pili hodně kávy, pojídali chlebičky a byť se jich zhruba dvacet sesedlo u jednoho stolu, zjevně neslavili žádné narozeniny či svatbu. Kdo by poslouchal jejich rozpravu za dveřmi, zaslechl by zřejmě výrazy jako „náročné pěvecké party“, „silná témata“, „krize libreta“, „nečekané režijní řešení“ a asi nejčastěji „současné hudební divadlo“, to vše prokládáno občasným „já bych si dal ještě jedno presso“. Tito zvláštní lidé nebyl nikdo jiný, než účastníci Kulatého stolu o hudebním divadle, který festival Dokořán uzavíral. Diskusi vévodil pětičlenný lektorský sbor renomovaných odborníků na tento divadelní druh ve složení Lenka Šaldová, Patrick Fridrichovský, Josef Herman, Vítězslav Sladký a Peter Stoličný. (Měli jsme v sestavě hned dva šéfredaktory – Josef Herman šéfuje Divadelním novinám, Vítězslav Sladký webu www.musical-opera.cz.) Každý z nich měl za úkol zamyslet se nad jedním z festivalových dnů a „vykopnout“ tím diskusi nad obecnějšími tématy „hudebního divadla dnes“. Diskuse to byla věcná a klidná, ale i místy docela vášnivá, třeba když šéfdrama-

turg MdB Jiří Závist razantně bránil *Tajný deník Adriana Molea* z Divadla v Dlouhé proti kritickým výhradám nebo když Patrick Fridrichovský podobně hájil libreto *Rentu* s vyznáním, že jeho generace o účinkování právě v tomto muzikálu dlouho marně snila.

Z víc než dvouapůlhodinového besedování by nebylo vhodné vytrhovat jednotlivé věty či tvrzení, ale snad mohou ctěným předplatitelům na tomto místě aspoň naznačit, že „naši“ reprezentanti na festivalu, inscenace *Děsnej pátek* a *Představitel si...*, patřily mezi ty nejlépe hodnocené (a naši kritičtí hosté nevypadali, že to říkají jen proto, že u zmíněného stolu byli „lidé z MdB“ v přesile). A že se s uznáním mluvilo i o tom, že právě divácké zázemí nám v Městském divadle umožňuje nasadit v české premiéře tituly širšímu publiku neznámé a přitom se nebát, že nebudou naše publikum (tedy vás) zajímat. A že takové publikum není zdaleka samozřejmostí, ba že je v ČR spíše unikátní, a měli bychom si ho vážit. Což závěrem své krátké zprávy z Kulatého stolu slibuji, že budeme!

Text: Jan Šotkovský,
foto: Miroslav Homola

BERNSTEIN

KONCERT KE 100. NAROZENINÁM

Režie Petr Gazdík Dirigent Dan Kalousek Sólisté a sbor MdB Orchester MdB

HRAJEME

**Karel Cón, Stanislav Slovák,
Jan Šotkovský, Petr Štěpán:
OSMYČKY**

Kdo by neznal pojem „osudové osmičky českých dějin“? Osvědčený autorský tým libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána s hudebním skladatelem Karlem Cónem se v jubilejním roce 2018 – po několika svých kusech inspirovaných historickými událostmi – rozhodl posvítit na českou historii jako celek. Od vstupu Čechů na Říp (který se jistě musel odehrát v nějakém „osmičkovém“ roce) až po nejsoučasnější současnost putujeme s komediantskou skupinou napříč českými dějinami. *Osmičky* jsou kabaretně laděná, rozmarná féerie s písněmi, která navěcuje české dějiny z nečekaného, hořkého i humorného pohledu. Tématem inscenace ovšem nejsou pouze léta jako 1108, 1278, 1348, 1648, 1848, 1918, 1948, 1968, ale i ty „osmičkové“ roky, v kterých se zdánlivě nestalo nic důležitého (věděli jste, že roku 1888 byl založen Klub českých turistů?). Našimi průvodci historie malého národa budou dva stálí soupeřící českého národního osudu, „blaničtí rytíři naruby“, pánové Udavač a Zatykač, kteří – jak se postupně ukáže – stáli v pozadí většiny významných událostí v historii českého národa a neváhají svou pravdu hájit i před božím soudem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Radka Coufalová, Dušan Vítáček, Jakub Uličník, Ladislav Kolář, Jiří Resler, Ondřej Halámek a další.

**Robert Stigwood, Bill Oakes,
Ryan McBryde, The Bee Gees:
HOREČKA SOBOTNÍ NOCI**

Britská hudební skupina The Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco boomem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentině, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival.

Konečně si tedy i naši diváci mohou užít takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristián Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studénka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

**Leonard Bernstein, Zdenek Merta:
KONCERT KE 100. NAROZENINÁM
L. BERNSTEINA**

Výtečný klavírista, skladatel, dirigent a pedagog, jedna z nejvýraznějších osobností hudby 20. století, autor legendární *West Side Story*... Leonard Bernstein by 25. srpna letošního roku oslavil své sté narozeniny. A právě při této příležitosti rozezní v září Hudební scénu tóny jeho nádherných skladeb. Protože jak jinak vzdát počtu velkému skladateli než hudbou?

Po *West Side Story* je dozajista nejznámějším muzikálem geniálního Lennyho *Candide*. Někdy se tomuto dílu říká opereta nebo taky opera, je opravdu těžko zařaditelné, což je pro Bernsteina paradoxně dodnes typické. Předehra se hrává často koncertně, je to inspirující a zdravá hudba. Na koncertu zazní také skladba Zdenka Merty *Century Dance*, kompozice pro pět různých trubek a orchestr. Jednotlivé díly skladby reprezentují onen poeticky kruté ambivalentní věk (ve kterém většina z nás žila) – lyrický waltz a divočejší tango jsou dva výrazné evropské tance, boogie je předchůdce amerického rock'n'rollu a blues obsahuje archetypální vnitřní pocit, bez kterého by celá populární hudba dnes vypadala úplně jinak. Take five je pak svukvou, podivuhodným artovým jazzem, který je sám o sobě crossoverem. Skladbu nazkouší s orchestrem MdB Ondřej Jurček, první trumpetista ve Filharmonii Brno, který patří k absolutní české špičce. Máme se na co těšit! Značná část koncertu pak bude patřit slavnému americkému muzikálu A. Laurentse, L. Bernsteina a S. Sondheimova *West Side Story*, který se hrál na scéně MdB se značným ohlaselem mnoho let (premiéra 1996 v režii Stanislava Moši) a má za sebou 650 úspěšných repríz po celé Evropě. Posláním koncertního představení *Jazz Side Story* v režii Petra Gazdika je vzdát hold velkému dílu prostřednictvím výtečné hudební úpravy mimořádného aranžéra Igora Vavrdy (vokální úprava Karel Škarka), tance (choreografie P. Macháčková) a filmových projekcí (D. Černák a P. Hloušek). Toto vše vytváří pro diváka a posluchače komplexní podívanou neobvyklé umělecké síly a hodnoty. Bernsteinovo 20. století nakoukne i k nám, do nového milénia. Soubor MdB s několika hosty je ve výborné formě a kromě toho – ten příběh a ta muzika!

Režie: Petr Gazdík

Dirigent: Dan Kalousek

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

14.9. pá	14.00	Osmýčky	
14.9. pá	19.00	Osmýčky	A5
15.9. so	19.00	Osmýčky	P
16.9. ne	19.00	Osmýčky	
17.9. po	19.00	Lakomec	

18.9. út	19.00	Osmýčky	C2
19.9. st	19.00	Osmýčky	AB3
20.9. čt	19.00	Zdeněk Merta u klavíru	
21.9. pá	19.00	Osmýčky	C5
22.9. so	19.00	Osmýčky	A6
23.9. ne	19.00	O myších a lidech	R2018
24.9. po	19.00	O myších a lidech	A2018
25.9. út	19.00	O myších a lidech	Z2018
26.9. st	19.00	Zamilovaný Shakespeare	M2018
27.9. čt	19.00	Zamilovaný Shakespeare	V2018
29.9. so	19.00	Vrabčák a anděl	
30.9. ne	19.00	Zamilovaný Shakespeare	X2018

12.9. st	19.00	Horečka sobotní noci	
13.9. čt	18.00	Horečka sobotní noci	
14.9. pá	19.00	Horečka sobotní noci	
15.9. so	19.00	Horečka sobotní noci	
16.9. ne	18.00	Horečka sobotní noci	
17.9. po	19.00	Horečka sobotní noci	
18.9. út	18.00	Horečka sobotní noci	

20.9. čt	18.00	Flashdance	
21.9. pá	19.00	Flashdance	
22.9. so	19.00	Flashdance	
23.9. ne	18.00	Flashdance	
25.9. út	19.00	Koncert ke 100. narozeninám L. Bernsteina	
27.9. čt	19.00	Monty Python's Spamalot	
28.9. pá	19.00	Monty Python's Spamalot	
29.9. so	14.00	Monty Python's Spamalot	
29.9. so	19.00	Monty Python's Spamalot	
30.9. ne	18.00	Monty Python's Spamalot	

1.10. po	19.00	Zamilovaný Shakespeare	T2018
2.10. út	19.00	Osmýčky	E2
3.10. st	19.00	Osmýčky	A3
4.10. čt	19.00	Osmýčky	AB4
5.10. pá	19.00	Lakomec	
6.10. so	19.00	Lakomec	
7.10. ne	19.00	Osmýčky	D
8.10. po	19.00	Osmýčky	A1
9.10. út	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	

10.10. st	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	
11.10. čt	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	
12.10. pá	19.00	Donaha!	
13.10. so	19.00	Donaha!	
14.10. ne	18.00	Donaha!	
15.10. po	19.00	Vrabčák a anděl	
16.10. út	19.00	Skleněný pokoj	
17.10. st	19.00	Skleněný pokoj	
18.10. čt	19.00	Osmýčky	C4
20.10. so	19.00	Osmýčky	AB6
21.10. ne	19.00	Osmýčky	E7
22.10. po	19.00	Jméno	
23.10. út	18.00	Jméno	

1.10. po	19.00	Monty Python's Spamalot	
3.10. st	18.00	Děsnej pátek	PP1/PP2
4.10. čt	18.00	Děsnej pátek	PPP/P18
5.10. pá	18.00	Děsnej pátek	
6.10. so	14.00	Děsnej pátek	
6.10. so	19.00	Děsnej pátek	
7.10. ne	18.00	Děsnej pátek	

19.10. pá	14.00	BIG	
19.10. pá	19.00	BIG	žadáno
20.10. so	19.00	BIG	P
21.10. ne	18.00	BIG	
22.10. po	18.00	BIG	SP
23.10. út	19.00	BIG	A2/AB2
24.10. st	19.00	BIG	A3/AB3
25.10. čt	19.00	BIG	A4/AB4
27.10. so	19.00	Hity českých dějin	
28.10. ne	19.00	BIG	
29.10. po	19.00	BIG	A1/AB1
30.10. út	19.00	BIG	C2/E2
31.10. st	19.00	BIG	

Eric Idle, John Du Prez:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. ...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem neschlo chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létařet cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svatý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonovské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holíšová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halámek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitáček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

René Levínský:

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není v něm náhodou zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Otázky, které nová Levínského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vy-

volen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu získala tato inscenace hned tři ocenění! Petr Štěpán byl vyznamenán Cenou za nejlepší mužský herecký výkon, režisérka Hana Burešová převzala Cenu za nejlepší režii a inscenace obdržela i Cenu odborné poroty!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek a Rastislav Gajdoš.

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:

JMÉNO

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzáček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlupák, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vposled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrazení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč pořouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných. Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu získala tato inscenace hned tři ocenění! Alena Antalová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon a režisér Petr Gazdík převzal Cenu studentské poroty a divácké ocenění Komedie diváků 2015!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušová.

Marek HURÁK

OBNOVILA SE STARÁ KAMARÁDSTVÍ

Měli jste rádi muzikál *Oliver*? A pamatujete si na jednoho z hlavních představitelů – kluka s milým a trochu drzým úsměvem, který se culil z plakátů, programů a obalu cédečka? A máte pocit, že jste mezi kluky v *Bílts* viděli známou tvář, jen si nedovedete vzpomenout, kde jste ji viděli? Pak mi dovoďte představit vám Marka Huráka. Mladý student konzervatoře začal svou divadelní dráhu na našich prknech a je spjat právě s muzikálem *Oliver*.

Kolik ti bylo let, když jsi přišel s rodiči na konkurz?

Když jsem přišel na konkurz, tak mi bylo ještě sedm let, psal se rok 2005. Ale než se *Oliver* nazkoušel, bylo mi už osm. Pak jsem putoval dalšími inscenacemi – *Magická flétna*, přezkušoval jsem dětskou roli v muzikálu *Svět plný andělů*.

Takže tvoje první zkušenost s divadlem byla hned hlavní role. Jaké to bylo?

No, ne že bych si to nepamatoval, mnohé mi utkvělo v paměti. Asi nejvíc si pamatuji konkurz, který byl velkou výhodou pro dítě, protože jsem netrpěl moc velkou trémou, moc jsem nad tím nepřemýšlel. Když jsem se pak dozvěděl, že budu na jevišti úplně sám, tak jsem řekl, že tam nepůjdu, že tam chci mámu nebo tátu. Ale pamatuji

V muzikálu *Oliver!*,
režie: Stanislav Moša

si na pana ředitele Mošu, na paní Gazdíkovou, která tenkrát pomáhala s dětmi. Víím, že se hodně rozhodovali, jestli nejsem na tu roli moc malý. A nakonec se rozhodli, že to vyzkouší. Alternovali jsme tenkrát tři kluci, ještě Dan Jirků a Karel Diviš, kteří byli o dva roky starší než já. Takže jsem byl nejmladší. Samozřejmě to pro mě byl obrovský zážitek. Od pěti let jsem sice chodil do dramataku, ale tohle bylo něco naprosto jiného.

Užíval sis ta představení samotná?

Hrozně moc. Určitě jsem měl menší trému, než mám dnes. Což je dáno možná tím, že asi moc přemýšlím.

Oliverem tedy vše začalo, a protože divadlo vždy potřebuje nějaké talentované dítě, prošel jsi mnoha inscenacemi. Pak ses ale na nějakou dobu ztratil.

To byl vlastně konec základní školy a přechod na střední školu, kolem patnáctého roku. Hodně času mi tenkrát zabrala škola a byl to věk, kdy jsem byl na dětské role moc velký a do dospělých jsem ještě nedorostl. Tak jsem dohrával ještě některé věci, myslím, že to bylo v *Mozartovi*. A protože mě přijali na konzervatoř, studuji tam herectví, tak hned v prvním ročníku jsem se do divadla vrátil ve dvou inscenacích pro Biskupský dvůr – *Cyrl a Metoděj* a *Noc na Karlštejně*. Na škole je sice pravidlo, že v prvních dvou ročnících by neměli studenti moc hrát, aby neměli moc velké absence, ale našťastí divadelní zkoušky byly vždy na konci školního roku, takže to příliš nevadilo a nenarušilo to mé studium.

A co následovalo potom?

To už bylo na konci druhého ročníku a udělal jsem konkurz do muzikálu *Johnny Blue*.

Jak vnímáš rozdíl mezi divadlem v dětství a nyní?

Rozdíl v tom je. Mám pocit, že v dětství jsem byl spontánnější, moc jsem nad rolí nepřemýšlel. Jednoduše mi řekli, jak by to mělo vypadat, a já to zahrál. Dnes už daleko víc přemýšlím, jak svou roli zahrát, jak říct repliku, kam dát důraz. Už řeším víc technických věcí, což je samozřejmě důsledek mého studia herectví. Ale po šesti letech na konzervatoři se zase snažím trochu se oprostit od té teorie a víc se zajímat o praktickou stránku.

Potom přišel muzikál *Bítls*, což muselo v tvém životě znamenat velký průlom...

To byl obrovský průlom. Ale začnu od začátku. Ten konkurz byl tenkrát limitován věkem – hledali herce do osmnácti let. Mně bylo v té době už devatenáct, ale Stano Slovák mě na konkurz pozval. Nás se na tom konkurzu sešlo málo kluků, asi jen šestnáct a vybírali osm kluků. Ještě předtím, než byla zahajovací zkouška, tak proběhla schůzka s vybranými kluky, kam jsem bohužel nemohl přijít, protože jsem byl v Německu na zájezdě s muzikálem *Johnny Blue*. A na této schůzce se řešilo, že konkrétní alternace se ještě neví a že určitě bude jeden náhradník. A když přišla zahajovací zkouška, tak už se vědělo, že já musím nastudovat všechny tři role! Což je asi nejvíc, co může pro herce být

To musíš ale vysvětlit, protože tohle není rozhodně standardní situace.

Já jsem se s tím ještě nikde nesetkal. Jsou různé understudy na role, ale je to vždy na jednu roli. Což znamená, že herec má nastudovanou svou roli v řádném obsazení a ještě nastuduje jednu další, pro případ zaskoku. Což znamená, že většinou hraje herec v company a zároveň nastuduje jednu hlavní či vedlejší roli. Ale já jako swing musel v *Bítls* nastudovat všechny tři role těch kluků a musím být připraven hrát kteroukoliv z nich.

A jaké to je?

Nejdřív jsem se strašně lekl. Tam sice nejsou velké textové party, dá se to zvládnout, ale o tom to není. Ti tři kluci jsou pořád spolu, takže občas jsem byl jako schizofrenik, který si opakuje tři texty dohromady. A dodneška si musím dávat pozor, abych nezačal říkat text za někoho jiného. Vždycky když přijdu večer na představení, tak kluky otravuju, aby si se mnou projeli

text, protože se bojím, že bych řekl něco špatně a zbytečně jim to kazil. Co je asi pro mě vůbec nejobtížnější, není text jako takový, ale spíše zpěv. Protože já se musel naučit všechny tři hlasové linky všech písní. A musím vždycky vytáhnout ten správný part. A to je pro mě nejtěžší. Připravuju se vždy nejméně týden před tím, než se začnou *Bítls* hrát, abych přišel na představení dobře připraven a ze šuplíku vytáhl tu správnou roli a ten správný zpěv. Nevím, proč si to dělám takhle naschvál, ale naučil jsem se, že zpočátku celého balíku představení si dám všechny tři role hned za sebou. Neudělám si mezi nimi pauzu, což je trochu masochistické, ale dělám to proto, abych se vlastně uklidnil. Protože pokud zvládnou takhle ostrý začátek, pak už jsem víc v klidu a vím, že ostatní představení budou v pořádku.

A už se ti staly nějaké chyby?

Drobnosti. Občas nastoupím jiný hlas, ale dozpívám ho, nepřehodím na jiný. (*smích*) A v textu jsem měl štěstí, tam se mi to nestalo a našťastí kluci to vědí, takže dokážou nastoupit i beze mě.

Co tě teď čeká?

Čeká mě absolutorium na konzervatoři, závěrečná zkouška, bude ze mě diplomovaný specialista a od srpna nastupuji do řádného angažmá v divadle (*rozhovor proběhl již na konci sezóny, pozn. red.*). Sice jsem přemýšlel, jestli budu pokračovat dál na JAMU, ale tím, že mi bylo nabídnuto angažmá, rozhodl jsem se spíše pro tu praxi.

Jak tě vlastně přijal soubor, který tě znal jako dítě?

Někteří byli docela v šoku, třeba Ivanka Vaňková s Pavlou Vítázkovou byly překvapené, jak jsem vyrostl. Taky jsem na začátku ze studu všem vykal, ale netrvalo to nijak dlouho, vše se vrátilo do starých kolejí. Stará kamarádství se obnovila a hlavně přišla nová. Protože za tu dobu, co jsem v divadle nebyl, přibýlo mnoho nových herců, což je bezva, protože oni neznají tu moji divadelní historii a jsme všichni tak nějak nastejno. Mnozí z nich vůbec netuší, že se v divadle pohybuji už čtrnáct let. (*smích*) O to větší sranda je, když zjistí, že jsem tady tak dlouho.

Na co se těšíš v příští sezóně?

Nejvíc se těším na dvě věci – muzikály *BIG* a *RENT*. Snad si v nich zahrāju. Nemám totiž žádnou vysněnou roli, vždycky jen čekám na

S Jakubem Uličníkem
a Ondřejem Studěnkou na zkoušebně

obsazení a pak se strašně těším. Jsem vděčný za všechny role.

Spolupracoval jsi se všemi našimi režiséry? A už ti některý z nich nabídl třeba činoherní roli?

Ano, spolupracoval jsem se všemi, snad kromě Mikoláše Tyce a Doda Gombára. Na činoherní roli se těším hrozně moc, protože se ještě snažím co nejvíc odkoukat od svých starších kolegů. Činohra je velká výzva. Líbí se mi ta souhra, která je v našem souboru. Když to takhle funguje, vidím sám na sobě, že se vše někam dál posouvá a já také.

A jak vlastně přijali tvoji rodiče to, že máš doma herce?

Doma jsou nadšení. Maminka mi řekla, že vždy cítila, že jedno z jejich dětí bude dělat umění, ať už tanec či divadlo...

Nutno podotknout, že tvoji rodiče jsou bývalí tanecníci, kteří se seznámili ve folklórním souboru *Jánošík* (dnes *Ondráš*) a jsou slavnou dvojicí tohoto tělesa...

Ano, je to tak. S bratrem jsme byli vždycky vedení k umění – tanec, zpěv, herectví. A já jsem u toho herectví tak nějak vydržel. Což bylo do značné míry dáno faktem, že jsem hrál v *Olive-rově* a tím mé směřování bylo asi určeno. Proto studuji konzervatoř. Můj bratr nakonec vůbec umění nedělá. A je taky pravda, že se o tom doma moc ne bavíme. Ale pro mě je nejdůležitější, že cítím ze strany rodiny obrovskou podporu.

Text: Helena Brzobohatá,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

GALERIE MILANA ZEZULY

Pod tímto názvem se prostor poprvé představil výstavou Zezulových prací v listopadu 1995 po rozsáhlé rekonstrukci Činoherní scény a jejího foyer. Rázovitý akademický malíř Milan Zezula (1921–1992) působil jako dvorní výtvarník, grafik a scénograf v Divadle bratří Mrštíků v letech 1945–1981.

Jako hlavní cíl si galerie vytyčila představovat návštěvníkům divadla co nejširší spektrum (nejen) brněnských a českých výtvarníků. Prioritou zůstává prezentace často odlehlejších žánrů a vymezení se vůči fádním uměleckým banalitám, které by sloužily jako pouhá výzdoba foyer. To pochopitelně přináší i jistá rizika, kdy jsme občas prověřili ochotu našich návštěvníků přijímat méně obvyklou a nekonvenční tvorbu. Je nutné dodat, že kurátor měl po celou dobu zcela svobodnou ruku a podporu ředitele Stanislava Moši. Brzy po začátku svého působení se výstavní koncepce rozšířila napříč žánry a generacemi. Výrazně se projevila spolupráce s Fakultou výtvarných umění, ŠUŘ a dalšími školami uměleckého zaměření. Někdy to byly samostatné výstavy jednotlivých studentů, často však skupinové akce nebo prezentace celých ateliérů. Za FAVU to byly například ateliéry malby, kresby, environmentu –

vedoucí ateliérů M. Meiner, V. Merta, V. Stratil, P. Veselý a další. A je nutno připomenout ojedinělou instalaci prací studentek a studentů ateliéru Papír a kniha pod vedením J. H. Kocmana. Vzhledem k tomu, že činoherním foyer projde za měsíc přes 10 000 návštěvníků, vznikl v Brně bezkonkurenčně nejexponovanější výstavní prostor, ve kterém si mohou začínající výtvarníci vyzkoušet podstatně jiný rozměr prezentace, než jakou nabízí školní půda či malé soukromé galerie. Pravidelně také poskytujeme prostor charitativním projektům, například Galerii Ratolest. Průběžně jsme pochopitelně uvedli a uvádíme celou řadu významných pilířů brněnské výtvarné scény (V. Zábranský, D. Ždímal, J. Eliška, M. Husák, J. Dungal, M. Palla, P. Kvičala, V. Stratil, J. Zuziak, L. Garaj, J. Bružeňák, J. Steklík, V. Švalbach, M. Magni, B. Olešová, V. Chalánková, J. Šimek, V. Houf, P. Stejskal, J. Gargulák, V. Matoušek, S. Halas, R. Čuřík, M. Estrada, P. Buchta, K. Mikel atd.) Jen stěží by bylo možné připomenout všechny autory, kterých doposud naší galerií prošlo bezmála 600 při téměř 240 výstavách. Odhadem se dosud v prostorách foyer vystřídalo přes 5 000 obrazů, grafik, fotografií a soch.

Výstavy se střídají návazně, svěšování a instalace probíhá ve stejný den. Ve dny, kdy se koná představení, nejsou nikdy stěny prázdné.

Až na jedinou výjimku: před lety ředitel Stanislav Moša provázal po divadle jakousi důležitou návštěvu a hrdě ji uvedl do prostor galerie, která ovšem zcela prázdnou. Výtvarník byl tenkrát tuším v nemocnici a náhradníka jsme sehnali až na druhý den.

Vzpomínám si na poslední výstavu těsně před rekonstrukcí Činoherní scény a foyer. Malíř Petr Ferebauer se jal doplňovat svou instalaci kreslením pastelkami přímo na stěny. Návštěvníci vernisáže se vzápětí ve spontánním happeningu zapojili do originální výzdoby galerie. Někdo z vedení divadla zapomněl na plánovanou rekonstrukci a druhý den mi v hrůze volal, kdo že zaplatí vymalování.

Poměrně unikátní byla výstava sbírky původních skic Jožeho Plečnika, zapůjčená díky Mošově přátelství s tehdejším slovenským prezidentem Milanem Kučanem a kterou po celé její trvání dnem i nocí hlídali šerifové bezpečnostní agentury.

Jedním z nejambicióznějších projektů byla v roce 1999 výstava o Kamenné kolonii, svérázné brněnské čtvrti obývané mnoha výtvarníky. Na vernisáž tehdy dorazily stovky návštěvníků, vše v následujících dnech pokračovalo jako víkendový hudební a performerský mumraj přímo v Kamence, zakončený velkolepým ohňostrojem. Tato akce se neplánovaně stala pilotním

ročníkem dnes již tradičně pořádaného festivalu Kamenka Open, který si žije svým vlastním životem.

Další z pozoruhodných akcí byla výstava Křížovnické školy. Vzpomínám, jak při převozu těžkých litinových soch Karla Nepraše z jedné galerie u Svitav, občas od zadní části silně přetížené divadelní dodávky odlétávaly jiskry. Náš řidič Stanislav Zoufalý zůstal stoicky klidný.

Vzpomínám, jak Dušan Ždímal – zcela typicky – svou výstavu obrazů celou namaloval během noci před instalací. Když jsme zahajovali vernisáž, barvy na plátnech ještě nestihly zaschnout. Součástí jedné „punkovější“ expozice byly plexisklové krabičky s živým hmyzem, který bylo nutné v průběhu výstavy dokrmovat. Kurátor při sklízení výstavy musel lovit po podlaze galerie rozuteklé housenky.

V roce 1999 jsme uspořádali velkou výstavu Miloslava Sonnyho Halase. Nedlouho poté vyšel několikastránkový rozhovor v časopise Reflex a Sonny byl rázem ohromně v kurzu. Světil jsem

se mu, že jsem moc rád, že jsme jeho výstavu domluvili dávno před tím, než se stal takovou celebritou. „To já jsem rád ještě víc,“ odvětil malíř. Jak již bylo řečeno, v roce 1995 jsme zahajovali výstavou Milana Zezuly. Hned poté následovala výstava kmenového fotografa MdB jefa Kratochvila, který nás letos v březnu předčasně opustil. Pomyslný štafetový kolík po Zezulovi přebírá opět, tentokrát v podobě názvu galerie, která se od září představuje jako **Galerie jefa Kratochvila**.

*Text: Jakub Stejskal,
foto: jef Kratochvil*

Od roku 1986, kdy Zora přivezla další zkušenosti z delšího pobytu na EXPO ve Vancouveru, jsme začali společně pravidelně vystupovat. Její herecké kreace a nápady vstoupily poměrně razantně do mého hudebního myšlení. Napsali jsme spolu (téměř) LP desku *Tisíckrát*, na které hostovali třeba Jiří Schmitzer, Martin Stropnický, Vladimír Merta a Ondřej Havelka, a Zora byla taky u naší první spolupráce se Stanislavem Mošou. V představení *Ptákoviny podle Aristofana* nehrála, ale dobře znala prostředí Národního divadla, kde se inscenace uváděla, a ovlivnila mě i při psaní tohoto kusu na velmi vtipné libreto Jiřího Žáčka.

Ne, není to nekrolog, jen zastavení na několika ostrovech, přes které se pomaličku přelévá voda. Pak přišel kapitalismus a s ním spousta strandy a všelijakých změn. Muzikál vtrhl do Československa a Zora byla blízko u těch muzikálů, které jsme napsali se Stanislavem, však taky často vznikaly u nás doma. V prvních šesti (*Sny svatojánských nocí*, *Bastard*, *Babylon*, *Svět plný andělů*, *Zahrada divů*, *Peklo*) měla výrazné role a zpívala písně, které společně hráváme dodnes. Byli jsme spolu na čtyřech podivuhodně ambiciózních turné v USA, jejichž producent (pozvali jsme ho na *Sny svatojánských nocí* na Křižkově fontáně) viděl v Zoře potencionální šansonovou hvězdu. No ano, zažil víckrát standing ovation po písních z repertoáru Edith Piaf i po hitech z brněnských muzikálů v našem podání. Hráli jsme dál a k Zoriným padesátinám vydali CD *Fifty – fifty*, což bylo takové naše autorské bilanční „best of“.

Součet aktivit mé ženy (účasti na Mistrovství světa v tai-či, ilustrace knížek, malování obrazů, záliba ve folklóru, psaní pro děti, ředitelování Rádia Junior) způsobuje údiv a kroucení hlav mnoha mých přátel, ale každý jsme nějaký, že? Na mě je to taky moc, nemyslete si. V posledních letech jsme prezentovali program s názvem *Blízka setkání*, což jsou mnohé z těch výše uvedených. Program koncertu **20. září na Činoherní scéně MdB** bude opravdu pestrý, pokusíme si vzpomenout na všechna podstatná místa a písně, které kolem nás pluly více než 40 let. Samozřejmě připravíme i něco nového pro tento speciální večer, přijdou i hosté. Těšíme se velmi.

Text: Zdenek Merta

KONCERT K NAROZENINÁM

ZORA JANDOVÁ 60

Zoru znám od jejích sedmnácti let a od té doby uplynulo již mnoho vody. Ostrůvků a ostrovů na této plavbě však zůstalo nemálo a nejde jen o vzpomínky. Samozřejmě, máme rodinu, dvě výborné dcery, ale spíše chci zmínit naši činnost takříkajíc uměleckou. Zora je totiž velmi tvořivá a byla pro mě inspirací od začátku našeho vztahu. Zabýval jsem se tehdy obzvlášť mainstreamovou populární hudbou a ona (možná mimoděk) pro mě vytvořila okénko do divadla, a to mám na mysli spíše jeviště než hlediště. Její první herecké zkušenosti (například v Národním divadle) jsem sledoval opravdu zblízka a byly pro mě rozhodně poučné. O něco později otextovala některé mé melodie, několik let předtím než je začala zpívat, například píseň *Tisíckrát* je z poloviny 70. let.

Před čtvrtstoletím byl stánek Thálie na Lidické ulici – Divadlo bratří Mrštíků, přejmenované na Městské divadlo Brno (úředně vzato, stalo se tak 1. června 1993). A jen o trochu déle než čtvrtstoletí (od 1. února 1992) stojí v jeho čele jako ředitel Stanislav Moša, režisér, autor, manažer, divadelník tělem i duší (ovšem jako režisér působí v tomto divadle už od roku 1983). První premiérou pod hlavičkou Městského divadla Brno byl *Penzion pro svobodné pány* Seana O'Caseyho, vsutku vlajkovou loď se však stala inscenace *Bastarda* (s podtitulem *Vizualizované oratorium*), po *Snech svatojánských nocí* druhý muzikálový projekt, který společně vytvořili Zdenek Merta (hudba) a Stanislav Moša (text a režie). Premiéra tohoto památného počínu inspirovaného faustovskou látkou se uskutečnila 11. listopadu 1993.

Režisér a autor na zkoušce

Zora Jandová jako Satan, Zdeněk Junák v titulní roli

Zdeněk Junák a Tomáš Sagher v roli Homunkula

Jan Apolenář jako Bastard a Stepě víly

Jana Musilová jako Satan

JEDEN DEN MDB... V MALÍRNĚ

Divadelní zákulisí ukrývá kromě momentálně nevytížených herců také spoustu neviditelných lidí, bez kterých by se úspěšná inscenace realizovala jen stěží. Jsou to jednak složky operující bezprostředně v průběhu představení, které se starají, aby byli herci oblečení, nalíčení, nepostrádali důležité rekvizity, chodili včas na výstupy, bylo je slyšet a vidět a podobně.

Ještě než se ovšem rozběhne tento neviditelný kolotoč, je třeba s pomocí divadelních dílen úspěšně zrealizovat představy kostýmních výtvarníků a scénografů. Úsek výroby se tak neobejde bez zručných krejčovských, stolařských, zámečnických, čalounických nebo výrobce rekvizit.

Když začneme od konce, poslední zastávkou veškerých kulís předtím, než jsou postaveny na jeviště, je malírna. Úkolem malířů, jak se osazenstvu malírny říká, je vykouzlit z hromady potažených rámu kouzelný zámek, starou továrnu nebo prostě cokoli, co si scénograf s režisérem představují. Být posledním v celém procesu výroby obvykle znamená, že máte na realizaci nejméně času ze všech. Nic ovšem nedokáže nakopnout tolik jako časová tíseň.

Na začátku všeho toho snažení je vždy scénografický návrh, který se následně zredukuje na strohou řeč technických výkresů, podle kterých se předepsaným způsobem zaplní prostor jeviště.

V rámci technického řešení je nutné také navrhnout únosné dělení pro následnou snadnou montáž. Nakonec přichází již zmínění malířů, jejichž hlavním posláním je vrátit celému konceptu duši. Označení malíř odpovídá jejich pracovní náplni jen částečně. Dnešní profese malíře dekorací kombinuje mnoho různých dovedností a vyžaduje především schopnost věrně napodobit jakýkoli materiál, aniž by měl jeho skutečné vlastnosti, zejména pak váhu. K iluzi tohoto druhu patří například imitace betonu, dřeva, kamene či ocelových konstrukcí.

Mezi skutečné lahůdky ovšem patří požadavky typu: vyrobte mi krávu reálných proporcí, která bude vážit maximálně jako přerostlý kocour, protože ji budou házet ze čtyřmetrových hradeb na jediného herce. Kromě požadavku na reálné proporce je nutné vyřešit problém opakovaného vrhu, respektive vhodnou volbu materiálu, který je měkký a téměř nic neváží, zato je ovšem dostatečně pevný, aby to i pod hradbami byla stále ještě kráva.

Naštěstí zázemí MdB dává vedle osvědčených technik také prostor pro testování nových materiálů a co je hlavní, místním malířům rozhodně nechybí smysl pro experiment.

*Text: Klára Mikulecká,
foto: Tino Kratochvíl*

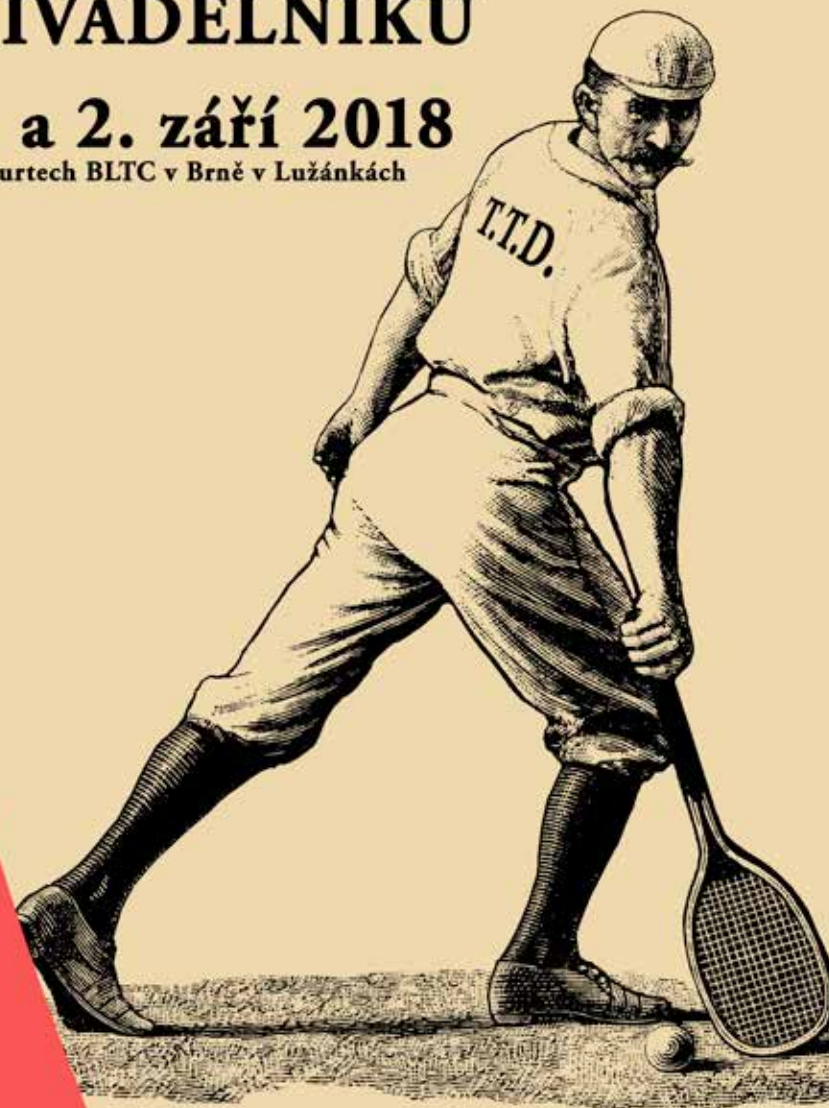
TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ

Městské divadlo Brno

1. a 2. září 2018

na kurtech BLTC v Brně v Lužánkách

Kromě vypjatých zápasů mezi brněnskými, ale i přespolními herci a divadelníky vás čeká spousta dobré zábavy, doprovodný hudební a taneční program a také skvělé občerstvení. Neváhejte a vezměte s sebou i své přátele a samozřejmě i děti, o které se bude celý den starat náš speciální KinderTEAM!!! Máme připravený skákací hrad, spoustu soutěží, lekce různých druhů tanců a pro větší děti i tenisovou ikoličku.

Na finálové zápasy celého turnaje chystáme živé komentování přímo z kurtu.

Přihlášky do turnaje pro divadelníky: <http://www.mdb.cz/aktuality/tenisovy-turnaj-divadelniku-2018-92akce>

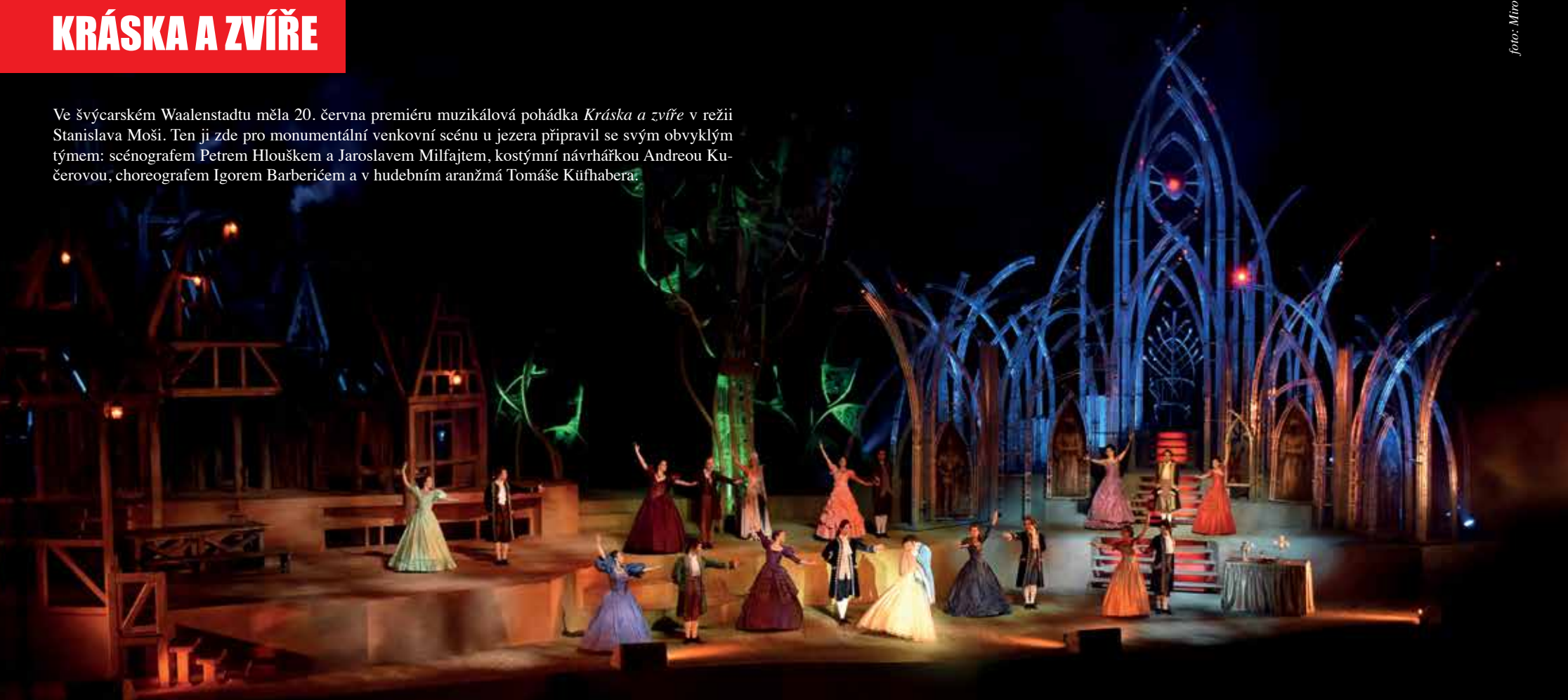
Diváci: vstup zdarma

PREMIÉRA

KRÁSKA A ZVÍŘE

Ve švýcarském Waalenstadtu měla 20. června premiéru muzikálová pohádka *Kráska a zvíře* v režii Stanislava Moší. Ten ji zde pro monumentální venkovní scénu u jezera připravil se svým obvyklým týmem: scénografem Petrem Hlouškem a Jaroslavem Milfajtem, kostýmní návrhářkou Andreou Kučerovou, choreografem Igorem Barbericem a v hudebním aranžmá Tomáše Kűfhabera.

**SPAMALOT V BRNĚ:
VÝTEČNĚ NASEKANÁ ZÁBAVA**

Břítický humor, skvělé melodie, rozkošnou pohádkovou scénografií, báječné herecké výkony a nápaditou režii si dosyta užijí návštěvníci poslední muzikálové novinky *Spamalot* v Městském divadle Brno. Inscenace Stanislava Slováka je ukázkou svižného, důvtipného a po všech stránkách kompaktního hudebního divadla. A troufám si tvrdit, že na jevišti Hudební scény MdB jde o nejlepší muzikálovou inscenaci sezóny. (...) *Spamalot* si dělá legraci ze všeho: z historie i z muzikálového žánru. Ale pokud chceme něco ironizovat a zesměšňovat, musíme to nejdříve

skvěle umět, čehož je brněnská inscenace *Spamalotu* svrchovaným důkazem. (...) Vše je tady laděno do barvotiskové pohádkovosti. Velmi vřadřená scéna Christopa Weyerse je záměrně jen dvojrozměrná (...) Výtečné jsou kostýmy Andrey Kučerové a Adély Kučerové, které nenuceně podtrhují nadsázku toho všeho stejně jako historické reminiscence na raný anglický středověk. Další velkou předností této nové inscenace je její báječné a nepolevující tempo, podobně jako neustálý přísun situačních a slovních vtípků. (...) Výtečné hudební nastudování i zvuk této zdařilé muzikálové estrády tvoří další bod plus podobně jako choreografie, kterou dělal Martin Pácek. Za největší bonus celého večera ovšem považuji ukázkou četných a rozličných komických poloh protagonistů. Mimořádně uchopené a do detailů precizované komediální herectví všech členů souboru je právě oním nutným předpokladem,

že si zde na podobný titul mohou troufnout a že to tak dobře vyjde. (...) Ani nevím koho dříve a více chválit. Jako Král Artuš se v uměřené groteskní pozici představil Petr Štěpán, komicky precizní je Dušan Vitázek v mnoha rolích a jeho legrační slovní ekvilibristika tvoří samostatnou kvalitu inscenace. Přesný je i Sir Robin v podání Marca Salvadoriho stejně jako Jan Brožek v roli Artušova poskoka Patsyho. Maximum humoru ze svých rolí vytěžil Aleš Slanina i Jiří Ressler. Parodovanou ale stejně taky skutečně hvězdou je tady Andrea Zelová v roli Dámy z jezera. V pěvecky náročných a bravurně zvládnutých partech si herečka dělá legraci sama ze sebe a v suverénních pěveckých výstupech ještě umí shazovat manýry operního zpěvu, gospelu či třeba scatování. Muzikál *Spamalot* nepobaví jen znalce raného středověku britských ostrovů nebo věrné fanoušky Monty Pythonova létajícího cirkusu. Bavit se tady skutečně budou i návštěvníci divadla, kteří film ani jinou tvorbu skupiny neznají. V Brně stvořili výtečně odsýpající hudební šou, kterou tady hrají až s maniakálním nasazením a kolektivní souhrou. Radost ze hry i britského humoru při brněnském *Spamalotu* vás prostoupí cele a nejen vaše smíchem namožené bránice.

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 30. 4. 2018

**BOLKŮV LAKOMEC
JAKO ONE-MAN SHOW**

V Městském divadle Brno uvedli *Lakomec* – Molièrovu dramatickou moralitu s Bolkem Polívkou v hlavní roli. (...) Je třeba konstatovat, že sázka na „Bolka“ znamenala – řečeno jazykem sportáků – bezpečné vedení 2:0 ještě před zahájením představení. A skutečně také jde o Polívkovu one-man show. (...) Molièrovu postavu rozšířil – a místy i obohatil – o dimenzi svého živelného klaunství. Ve svých přesazených gestech a výrocích často připomíná Jana Wericha, přes genealogické rozdíly a odlišné akcenty jejich humoru. (...) Ve chvíli, kdy Frosina přesvědčuje Harpagona, že se jeho možné nevěstě líbí výrazně starší muži, a on vysloví obavu, neopustí-li jej nakonec kvůli někomu ještě staršímu než on, je to trefa a my váháme, co je z Molièra a co si Bollek šťastně přidal. (...)

Josef Mlejnek,
Divadelní noviny, 17. 4. 2018

Již úctyhodných 21 let oceňujete naše herce a inscenace nejen zvucným potleskem, ale také svými hlasy v anketě Křídla, ve které rozhodujete o tom, kdo se stane nejoblíbenějším hercem, herečkou či inscenací dané sezóny. V loňských letech se bohužel začalo zneužívat mocného nástroje zvaného „internet“, a proto jsme se rozhodli, že hlasování v anketě bude možné pouze papírově, tedy prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku, který najdete v Dokořánu či ve foyeru divadla. Po každém zhlédnutém představení budete moci odevzdat svůj hlas – vždyť každý večer se Vám může líbit výkon někoho jiného, proč se tedy omezovat jen jednou možností hlasování? A nově oceníme také Vás – každý měsíc vylosujeme z odevzdaných lístků jednoho šťastlivce, který dostane pěkný divadelní dáreček. Tak tedy – ať vyhraje ten nej!

KŘÍDLA 2017/2018

divácká anketa

Nejoblíbenější herec: .....

Nejoblíbenější herečka: .....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

- René Levínský / **Dotkní se vesmíru a pokračuj**
- T. Kitt, B. Yorkey, B. Carpenter / **Děsnej pátek**
- Roland Schimmelpfennig / **Žena z dřívějška**
- J. Lane, D. Yazbek, P. Almodóvar / **Ženy na pokraji nervového zhroutení**
- R. Stigwood, B. Oakes, R. McBryde, The Bee Gees / **Horečka sobotní noci**
- Arthur Miller / **Čarodějky ze Salemu**
- S. Levy, D. Goldsmith, G. Berenbeim / **Představ si...**
- Molière / **Lakomec**
- Eric Idle, John Du Prez / **Monty Python's Spamalot**
- Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval / **Tři mušketýři**

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2018 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2018. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

KONKURZ NA RODINNÝ MUZIKÁL BIG

Ve dnech 1. – 3. června proběhl na velké zkušebně konkurz pro obsazení dětských i dospělých rolí v nově připravovaném muzikálu *BIG*. Inscenaci pro celou rodinu, jejíž premiéra proběhne 20. října na Hudební scéně, začne režisér Petr Gazdík zkoušet na začátku září. Diváci se mohou těšit na Jana Brožka nebo Jonáše Floriána v hlavní roli.

Pamatujete si na filmovou scénu, v níž rozčuchaný Tom Hanks „vyhopsává“ na velké klávesnici vlezlou melodii, kterou všichni známe, a vždycky, když ji někde uslyšíme, nemůžeme ji dlouho pustit z hlavy? Jde o populární píseň *Heart and Soul*, kterou již v roce 1938 proslavil americký muzikant Larry Clinton a spousta z nás si i vzpomene na film, který byl v české produkci uváděn pod názvem *Velký*.

V roce 1996 se tohoto filmového námětu chopili renomovaní nejen muzikáloví tvůrci **David Shire** (autor hudby) a **Richard Maltby, Jr.** (autor písňových textů), kteří ve spolupráci se scenáristou **Johnem Weidmanem** upravili filmový scénář pro potřeby divadelního zpracování a vznikl tak úspěšný muzikálový titul, který se nyní dostává i na naše jeviště.

Režisér a zároveň i překladatel **Petr Gazdík**, jehož osobní pozvání naleznete o pár řádků níže, ve spolupráci se svým osvědčeným týmem (choreografie – **Carli Rebecca Jefferson**, hudební nastudování – **Dan Kalousek** a **Jakub Židek**, scéna – **Emil Konečný**, kostýmy – **Eliška Ondráčková Lupačová**) obsadil do hlavní role **Jana Brožka** nebo **Jonáše Floriána**, v dalších rolích se můžete těšit na **Viktórii Matušovovou** nebo **Terezu Martinovou**, **Zdeňka Junáka** nebo **Jana Mazáka** a také opět početnou dětskou company, v jejímž čele budou již oblíbení mladí herci **Adam** a **Josef Gazdíkovi**.

Vážení a milí diváci,

již před více než osmi lety, jsme pro vás začali připravovat rodinný muzikál *Mary Poppins*. Dovolím si tvrdit, že když jsem se v té době kolem sebe ptal ve školách, školkách či na jiných setkáních s vámi, našimi diváky, zdali *Mary Poppins* znáte, odpověď byla většinou neurčitá, slavný Disneyho film z roku 1964 si většina pamatovala jen mlhavě... Snažili jsme se tedy tento nadčasový příběh kouzelné chůvy připomenout všemi způsoby a samotné nás překvapilo, jakým fenoménem se následně *Mary Poppins* v našem divadle stala.

Nyní, po téměř 300 reprízách *Mary Poppins*, pro vás připravujeme další podobný muzikál pro celou rodinu, tentokrát podle oscarového filmu *BIG* z roku 1988 v hlavní roli s nezapomenutelným Tomem Hanksem.

Každý si jistě vzpomene na dobu, kdy jsme si jako děti přáli být už dospělí a bláhově jsme si mysleli, že to je to nejužasnější období našich životů. Hlavnímu hrdinovi, kterému je v našem příběhu dvanáct let se toto přání splní a je mu dopřáno prožít celé čtyři týdny v těle třicátníka. Zažije, co znamená převzít odpovědnost sám za sebe, prožívat lásky, hledat si práci... Díky svému stále dětskému pohledu na svět však napomůže novému rozkvětu renomované hračkářské společnosti, změní k lepšímu osud do sebe zahleděných dospělých i celé své rodiny... Rád bych vás i tentokrát pozval na magickou pohádku pro malé i velké, která by mohla být krásnou zábavou pro celou rodinu, pro diváky všech generací. Premiéru muzikálu *BIG* pro vás připravujeme na **20. října 2018 na Hudební scéně**. Muzikál *BIG* byl po své premiéře na Broadwayi nominován na několik prestižních cen TONY a byl následně úspěšně uváděn po celé Americe a Velké Británii. Naše uvedení bude středoevropskou premiérou a věříme, že i nám do Brna přinese spoustu radosti...

Petr Gazdík

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

TSB

DPMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

system
SW HW

EPS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

REALMEDIA

Reklamní
plakátovací plochy

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2018
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
236. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 6. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Vyplouváme do nové sezóny

kresba: Jakub Stejskal

CONYA
cz

Lakomec
Alena Antalová
v roli Frosiny

FLASHDANCE taneční muzikál

20. – 23. září 2018
na Hudební scéně

Energická show, hudebně taneční pohádka, gejzír energie, svižná choreografie, opojně retro tanečních stylů 80. let, klasičtějšího tance i taneční street art, bravurně odlehčená scéna, výsostně profesionální taneční muzikál – těmito a mnohými dalšími pochvalnými slovy zahrnují kritici a recenzenti muzikál *Flashdance*, který jsme uvedli před pěti lety. Romantický příběh o mladé svářečce Alex Owenové bude nejen kvůli ústřední lovestory, v níž se Alex splní sen o tom být profesionální tanečnicí a zároveň najde muže svých snů, ale především pro přesvědčivou atmosféru zachycující těžkou sociální situaci v tehdejší Pittsburghu.

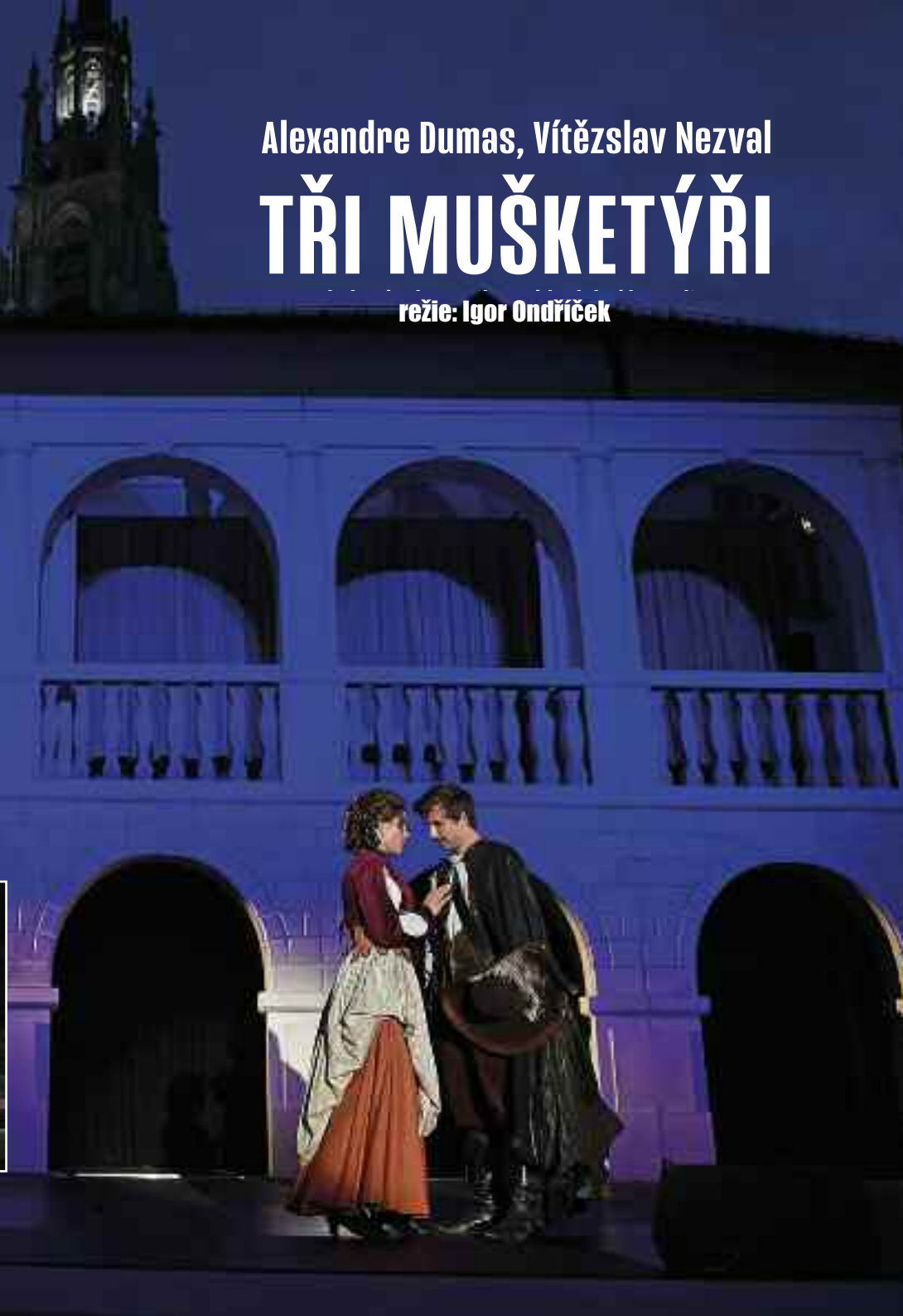
Vernisáž výstavy Andrey Kučerové
V OBJETÍ S DIVADLEM
proběhne 7. září
ve foyeru Hudební scény

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval

TŘI MUŠKETÝŘI

režie: Igor Ondříček

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

17. ČERVNA 2018